

Šta za mene znači zajedništvo u različitosti

Selo. Divno mjesto, malo i bogato prirodom, stvoreno za odmor. Svega nekoliko kuća, ali tamo svi nalazimo mir. Krš.

Svake godine tamo provedemo ljetnji raspust. Nekoliko kuća, ali bude nevjerovatno koliko ljudi se smjesti u njih. Posebno interesantno je što se svake godine taj broj povećava, najčešće to budu naši prijatelji ili prijatelji naših rođaka, ali s vremena na vrijeme dobijemo i po nekog novog malog člana. Njima se posebno radujemo. Te godine se čekao Mare. Napunio je četiri godine i jedva sam čekao da upoznam svog novog malog brata. To je naš novi drugar za igru. Smišljali smo kako ćemo se sa njim zabavljati. Svi su ga iščekivali sa uzbuđenjem. Ali, njegov dolazak nas je malo zatekao...

Mare nije znao da priča, što nam je otežavalo shvatanje onoga što želi. Bio je mnogo brz i energičan. Često je znao da otrči, i kada mi krenemo da ga tražimo, on se nije odazivao. Kada bi od nas nešto tražio, ne bih shvatao šta želi. Kasnije sam shvatio da želi da mu pjevam pjesmu. Jednu, određenu, uvijek samo tu. Kada je bio gladan niko ga nije razumio. Bilo nam je mnogo teško sa njim, ali smo se ipak trudili da ga zabavimo, da mu dajemo podršku i bili smo strpljivi. Trudili smo se i da ne pokažemo čuđenje, znali smo da to ne bi voljeli da vide njegovi roditelji. Njima je bilo posebno teško da objasne njegovo ponašanje. Uveče kada bi Mare zaspao, striko i strina bi uz vatru, ispod gomile sjajnih zvijezda, dugo razgovarali sa mamom i tatom, pričali o svojim iskustvima, tražili od njih da vrate sjećanja u vezi nas djece... Kao da su se nadali da su i oni isto to prolazili, a mama i tata su strpljivo slušali i davali podršku.

Mi, djeca smo pokušavali najbolje što možemo da mu pomognemo i da ga razumijemo. Radili smo sve što smo mogli da mu pružimo oslonac. Nismo odustajali od toga. Satima smo skakali u trampolini sa njim, ponavljali po milion puta istu riječ, vješto mu uzimali telefon koji bi od nekog uzeo, sklanjali uređaje koji bi mogli biti opasnost za njega.

Bilo je to drugačije ljeto. Svi na istom zadatku, a nemoćni da nešto promijenimo. Ljeto sa mnogo manje bezbrižne igre. Ljeto sa problemom. Selo je postalo drugačije.

Došao je sljedeći ljetnji raspust. Prošla je cijela godina. Svi smo bojažljivo čekali njegov dolazak. Ovoga puta, moram priznati, nisam iščekivao njegov dolazak sa radošću, ali sam se pripremio. Opet smo mi djeca razrađivali strategiju, ali ovog puta kako da ga sačuvamo od svega. Da nam ne pobjegne, kako da sakrijemo sve što bi moglo da uzrokuje neku nevolju, gdje da ga vodimo, šta sa njim da radimo...Bili su to teški zadaci za nas.

I pojavi se Mare, ali na naše ogromno iznenađenje, Mare je znao da govori! Svi smo bili zatečeni. Njegov govor je bio dovoljno razumljiv. Njegove misli su bile dovoljno jasne. Ove godine Mare je došao sa novom opsosijom. Želio je da mu čitamo priče. Sa dinosaurusima. Svi smo bili presrećni. Čitali smo i čitali. Svi, i veliki i mali.

Bili smo presrećni. Naš trud je bio vjerovatno samo djelić sveukupnih napora koje su ulagali njegovi roditelji, ali sam tada shvatio da je i taj mali dio bio važan. Bio sam ponosan što sam dio tog procesa, što smo makar malo pomogli. Tog ljeta, selo je ponovo dobilo svoju ljepotu, posebnu, ljepotu uspjeha. Različitost koju smo u početku doživljavali kao problem, postala je nešto što nas je zbližilo i naučilo zajedništvu, da prihvatimo jedni druge onakvima kakvi jesmo, čak i kada nam je to teško. Da budemo tu jedni za druge, baš kao što smo mi bili za Mareta. Jer svijet u kojem ima mjesta za sve, jeste svijet u kojem svi možemo da rastemo zajedno.

Lav Krivaćević, VII razred

Privatni obrazovni centar -International school and kindergarten "Maša"